

посрѣщна Василя (мжжа си), тя ся хвърли въ неговы-тѣ объятия.

—Василе! ты ми си здравъ.

—Недо! благодари Бога, извика той и отъ очи му потекохъ радостны сълзы.

—Здрава ли е, Недо, Станка? Дѣ е тя?

—Здрава е, Василе, небойся; тя спи.

И тѣ отидохъ, огънь ся запали по силно и силно съ трясъкъ, свѣтна около, като и той да иска да участвува въ общъ-тж радость. Утрѣнна-та зара ся показваше на истокъ.

Петъ, спрянь надъ милж-тж си згоденицъ, стоѣше на крака и ж изглѣдваше съ милъ нажаленъ поглѣдъ. Тя бѣже вечъ въ неговы-тѣ ржцѣ: тя е при него, той при неж. Привлечень той сѣдна до главж ѿ и, безъ да смѣе да ж събуди чакаше Васильовы. Василь и Неда наедно като си приказвахъ двамца, пристжпихъ близо.

—Петре! продума Неда умилно, събуди си Станкж, некъ тя на първъ поглѣдъ да види тебе.

О нека поспи! Сырота, тя ся е утрудила отъ толкосъ время, сега тя може да спи охално; я поглѣднете нейно-то лице какъ е весело? Понынѣ, мила згоденице, се тжй ще бжде; ты ся вечъ избави и си въ мой-тѣ ржцѣ.

Той ж улови за ржкж.

—Станке, събуди ся.